

на главата; Сантус обаче, се опита да отиде на училище, но се принуди да се върне, защото училищата се помещаваха в един стар манастир на края на града, а снегът бе толкова дълбок, че не можеше да се стигне до там. Тогава ученикът се затвори в горната стая и при сибирски студ започна да учи. От всички Козима най-много се забавляваше. За пръв път тя виждаше снега в цялата му страхотна красота, а нещата ѝ изглеждаха безкрайно големи, превърнати в облаци.

Друго чудесно зрелище за нея представляваше огънят. Всички камини бяха запалени, също и централното огнище в кухнята; сякаш пламъкът извираше по естествен начин от пода, като се свеждаше насам-натам, сякаш диреше нещо с любопитство и искаше да се откъсне и избяга; пушекът се издигаше към тавана и към всеки отвор, ала се повръщаше назад, сякаш отблъснат от външния студ, тогава ставаше неприятен и досаждаше на хората. За щастие, на предния ден един ратай се бе върнал от полето, където бе отишъл да сее житото, и сега, блокиран от снега, стоеше в къщи като вършеше хиляди полезни услуги: цепеше дърва под навеса, грижеше се за коня, затворен в обора, за прасето, за премръзналите от студа кокошки, палеше огън, вадеше вода от кладенеца, накрая отиде дори да потърси малко месо, за да сварят господарите супа. Всички други припаси си бяха в къщи и нямаше причина за безпокойство, дори ако снегът траеше със седмици. И наистина надвечер снегът отново заваля, гъсто и непрестанно; затвориха и залостиха вратите и прозорците като пред някой враг, и в дълбоката тишина гласовете в къщи отекваха като в някоя планинска хижа.

В трапезарията имаше дори мангал, около който стояха майката и момичетата: Козима се помъчи да си намери място между сестрите, но двете, както винаги, я отблъснаха и обидиха, въпреки мъмренията на майката; тя се отдръпна, мълчалива и търпелива, като отиде в кухнята. Там беше, може би, по-приятно, макар че димът продължаваше да пребулва помещението. Слугинята седеше пред камината и вече задрямваше, докато